

Мария Илиева

Предадена

Бушува сивото море...
Протегнах длан да те докосна,
а бялата и хладната мъгла,
зарови пръсти по косите.
И пръска бурното море
искри
и гъста пяна
Топлите сълзи,
попиха в хладен пясък...
Изчезна с гаснещия фар...
С полетът на гларус.
С плач на чайка
отиде си
последното доверие.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10113>]